

Arrest

nr. 287 062 van 3 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2023 om 12 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Verweerder stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland heeft ingediend, met name op 16 juli 2015.

1.2. Op 28 februari 2023 verzoekt verweerder de Zwitserse autoriteiten om verzoeker, in toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening), terug te nemen.

1.3. De Zwitserse autoriteiten willigen het terugnameverzoek in op 1 maart 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 10 maart 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 20 maart 2023. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: G. F.

voornaam: S.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Berhiet

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd. REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G. F. S., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 23.02.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van documenten.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 16.07.2015 internationale bescherming in Zwitserland vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 27.02.2023. De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene een nicht te hebben in België die erkend is en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Verder verklaarde de betrokkene 2 nichten in Zwitserland te hebben die erkend zijn en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Eritrea in januari 2015 verlaten te hebben omwille van veiligheidsredenen en de verplichte legerdienst. Hij verklaarde dat hij naar Ethiopië trok, waar hij van januari 2015 tot mei 2015 in een vluchtelingenkamp verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar hij van mei 2015 tot juni 2015 verbleef (4 weken in totaal). Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Libië trok, 3 weken bij de smokkelaar verbleef en dan naar Italië trok, waar hij 1 week verbleef. Daarna verklaarde de betrokkene dat hij naar Zwitserland trok, waar hij van 16.07.2015 tot 11.02.2023 verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat hij een formeel verzoek om internationale bescherming vroeg maar een negatieve beslissing ontving. Verder verklaarde de betrokkene dat hij via Frankrijk (doorreis van 1 dag) naar België trok, waar hij naar eigen zeggen op 11.02.2023 aankwam. Op 23.02.2023 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of

hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij altijd heeft gehoord dat België een goed land is en een beetje Frans kan spreken. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij hier internationale bescherming vroeg omwille van de mensenrechten. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Zwitserland omdat hij er zolang is gebleven maar een negatieve beslissing kreeg. Naar eigen zeggen kreeg hij in het begin opvang maar leefde nadien op straat met een zware depressie.

Op 28.02.2023 werden de Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 01.03.2023 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Genève (GVA), van maandag tot en met donderdag tussen 8u en 16u. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zwitserland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek, dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. We benadrukken dat de Belgische instanties in deze niet zijn gehouden tot een beoordeling van het al dan niet eerlijke karakter van het Zwitserse beleid inzake internationale bescherming, maar wel tot een onderzoek naar het bestaan van eventuele tekortkomingen in de Zwitserse procedure inzake het toekennen van internationale bescherming en de voorzieningen inzake opvang en bijstand in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013, in die mate dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginnsel. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de

betrokkene dat hij altijd heeft gehoord dat België een goed land is en een beetje Frans kan spreken. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Zwitserland houdt doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij hier internationale bescherming vroeg omwille van de mensenrechten. In dit kader wensen we te benadrukken dat Zwitserland, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Zwitserland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving in kwestie. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Zwitserland omdat hij er zolang is gebleven maar een negatieve beslissing kreeg. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerm minst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat zijn verzoeken om internationale bescherming in Zwitserland werden afgewezen, kan dan ook niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland. Naar eigen zeggen kreeg hij in het begin opvang maar leefde nadien op straat met een zware depressie. We wensen op te merken dat in Zwitserland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst (of de lidstaat dat verantwoordelijk is het verzoek tot internationale bescherming te behandelen) en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Dit impliceert op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Zwitserse instanties geen internationale bescherming aan de betrokkene toekenden leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Op 01.03.2023 stemden de Zwitserse instanties in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van

Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek. Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Zwitserland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Zwitserland ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert, merken we op dat Zwitserland partij is bij de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”. Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Gebaseerd op het akkoord van 01.03.2023 hebben de Zwitserse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zwitserland.

Het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Laura Rezzonico, Lucia Della Torre en Adriana Romer “Asylum Information Database – Country Report: Switzerland - 2021 update”, laatste update op 19.04.2022, hierna het AIDA-rapport genoemd, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2021/05/AIDA-CH_2020update.pdf), stelt dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het ontvangen van internationale bescherming (pagina 50, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Op vlak van rechtsbijstand stelt het AIDA-rapport dat vrijblijvend rechtsbijstand wordt voorzien voor verzoekers om internationale bescherming, ook voor personen die onder de Dublin-procedure vallen (pagina 46, “Free legal assistance is ensured at first instance since the entry into force of the new asylum procedure in March 2019. Therefore, in the Dublin procedure just as in the regular procedure, state-funded free legal assistance is guaranteed to all applicants”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient, zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 70). Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht moeilijkheden zal ondervinden met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland.

Verzoekers om internationale bescherming worden tijdens de hele procedure voorzien van opvang, inclusief het recht op sociale voordelen (pagina 85). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang verminderd of opgeschort worden (pagina 86). Noodhulp zal onvoorwaardelijk voorzien worden voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt (pagina 86). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 85). Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een federaal opvangcentrum geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoekers die worden overgeplaatst naar een kantonnaal centrum kunnen een aanvraag indienen om te werken (pagina 99). Op vlak van onderwijs meldt het rapport dat kinderen onder 16 jaar schoolplichtig zijn (pagina 99). Aangezien onderwijs een kantonnale bevoegdheid is, bepalen de federale opvangcentra, in samenspraak met de kanton, de onderwijsmodaliteiten. Echter maakt het rapport melding van een aantal zaken die voor problemen kunnen zorgen. Meestal verblijven kinderen en jongeren voor een korte of onbepaalde periode in een opvangcentrum, is de taalkennis en onderwijsachtergrond zeer verschillend waardoor er moeilijkheden ontstaan (pagina 99). Daarnaast meldt het rapport dat een gebrek aan toegang tot het voorgezet onderwijs een groot probleem is voor het integratieproces van verzoekers ouder dan 16 jaar (pagina 100). Echter zijn dit problemen die zich in België ook kunnen voordoen. We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten (pagina 77). Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland in die mate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hierbij wensen we ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag op 27/03/2018 (NL18.4174), waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker uitwees naar Zwitserland. Het ging hier om een Eritrese verzoeker om internationale bescherming waarbij de behandeling van zijn verzoek werd geweigerd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Toch was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van het EVRM en de Conventie van Genève. Bovendien werden alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen niet uitgeput. De betrokkene zou kunnen proberen de nadruk te leggen op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere weigering van een asielaanvraag geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland allerm minst is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging, in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Eritreeërs die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks echter nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 70% (zie statistieken AIDA-rapport pagina 7). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de Dublin-Verordening.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene fysiek gezond te zijn, maar psychologische problemen te hebben omwille van de negatieve beslissing in Zwitserland. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde

behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Zwitserland wettelijk gewaarborgd en men kan beroep doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 102). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau is als in België. Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Zwitserse autoriteiten worden minstens 3 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene of minstens 5 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zwitserse autoriteiten (4).

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds administratief van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn overdracht naar Zwitserland.

Het hoogdringende karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten

beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Verzoeker voert in het enig middel het verbod van refolement aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“3. MIDDELEN

3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

3.1.1. Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

3.1.2. Schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;

3.1.3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

3.1.1.1. Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950

Artikel 2, onder de titel «Recht op leven», luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.».

Artikel 3, onder de titel «Verbod van foltering», luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet: pro memorie

3.1.3.2. Immigratiewet van 15 december 1980

Artikel 74/17, § 1, al. 1 luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non- refolementsbeginsel.».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, §3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van

15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). *Q*verzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 Oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr.

P.17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 September 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Karners 26 September 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

(...)

3.2.1.2. De ernst van de middelen

De middelen zijn ernstig.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (cf. stuk nr. 2)

(...)

De bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan harheidsdempseloverschrijdende mishandelingen die een schending van het non-refoulementbeginsel zoals onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken, uitmaken.

Verzoekende partij gaf herhaaldelijk aan dat zij niet naar Zwitserland wil terugkeren omdat zij zonder opvang ondanks een «papier blanc» die zij om de twee jaar diende te verlangen, eindigde en aan zware depressie leed (o.m. cf. stuk nr. 2, p. 2/5). Daarom vroeg zij onmiddellijk bij haar aankomst in België asiel aan (cf. stuk nr. 2, p. 1/5).

Verwerende partij dient normaal de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar de ontvangende lidstaat te onderzoeken (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12). Zonder individueel onderzoek of enige uitdrukkelijke garanties weet verwerende partij bijgevolg geenszins wat verzoekende partij te wachten staat en of zij in de ontvangende lidstaat opvang zal krijgen.

Door de vaststelling dat de ontvangende lidstaat aan verwerende partij geen uitdrukkelijke garanties gaf (cf. stuk nr. 3, p. 60) terwijl het AIDA-rapport 2022 het tegenovergesteld stelt, kan verwerende partij niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan.

De opvang in Zwitserland verloopt in twee fasen: (1) 140 dagen federale opvang in één van de 6 federale centra waarna (2) de toewijzing aan één van de 26 kanton volgt (cf. stuk nr. 3, pp. 81, 82, en 88). De verdelingsregels worden streng toegepast waardoor geen rekening wordt gehouden met familiebanden (cf. stuk nr. 3, p. 88) en de vermelding van verwerende partij dat verzoekende partij twee nachten in Zwitserland heeft als reden om terug te keren, niet kan overtuigen.

In Zwitserland krijgt de Dublin teruggekeerde wel opvang maar de asielzoeker met een volgend verzoek («persons in a subsequent procedures», cf. stuk nr. 3, p. 85), zoals in casu verzoekende partij en/of met het bevel om het grondgebied te verlaten («persons subject to a legally binding removal decision», cf. stuk nr. 3, p. 85), zoals in casu verzoekende partij in 2018, krijgt slechts beperkt materiële opvang (cf. stuk nr. 3, pp. 81, 82, en 85).

De beperkte materiële opvang in «emergency aid shelters», zoals deze voor verzoekende partij als afgewezen asielzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten en volgend verzoek gelden (cf. stuk nr. 3, p. 86), zijn zeer ongelijk per kanton («cantonal reception conditions are regulated by cantonal legislation and differ significantly from one canton to another.» en «may result in large inequality», cf. stuk nr. 3, pp. 88 en 85) en zijn erbarmelijk (cf. stuk nr. 3, p. 85, 86, en 88) en gebeurt in ondergrondse bunkers of containers met beperkte toegang en 8 CHF (7 euro) leefgeld per dag uitgekeerd in vouchers die in slechts één Supermarkt kunnen worden gebruikt (cf. stuk nr. 3, p. 86), alsook op den duur desastreus voor de gezondheid («long term stay under emergency aid is known to be disastrous for (...) health of asylum seekers», (cf. stuk nr. 3, p. 86).

Elke asielzoeker heeft in Zwitserland sedert 2011 een gezondheidsverzekering en toegang tot gezondheidszorg waarbij op acute en urgente gezondheidsproblemen wordt gefocust (cf. stuk nr. 3, p. 101). De identificatie van kwetsbaarheden daarin begrepen psychologische en psychiatrische Problemen blijven een significante uitdaging en de verzorging wordt alsdan nog beperkt tot de meest acute situaties («limited tot he most acute situations», cf. stuk nr. 3, p. 102) zowel op federaal of op kantonnaal niveau («similar obstacles as in the federal centers», cf. stuk nr. 3, p. 102) waardoor verzoekende partij de facto voor haar zware depressie van zorg verstoken bleef. Wanneer zij wordt teruggestuurd komt zij in dezelfde situatie terecht die zij ontvluchtte en is het risico reëel dat zij opnieuw depressief wordt en zeker dat zij opnieuw zwaar behoeftig wordt.

Verzoekende partij gaf herhaaldelijk aan dat zij in Zwitserland aan zware depressie leed waarvoor zij evenwel geen verzorging genoot. Zij kreeg wel een «papier blanc» met tijdelijk verblijfsrecht dat zij om de twee jaar diende te verlengen in de zin van de definitie op pagina 6 van het AIDA- rapport («temporary admission», «F permit», «a temporary admission constitutes a substitute measure for a removal that cannot be executed. (...) The scope of the temporary admission as foreseen in national law exceeds the scope of the subsidiary protection foreseen in the recast Qualification Directive, as it covers both persons whose removal would constitute a breach of international law, as well as persons who cannot be removed for humanitarian reasons (for example medical reasons.», cf. stuk nr. 3, p. 18) omdat het subsidiaire beschermingsstatuut niet in het Zwitsers recht bestaat («subsidiary protection, which does not exist in Swiss law», cf. stuk nr. 3, pp. 6 en 18).

Eenzijds staat dus vast dat verzoekende partij niet verwijderbaar is en daarvoor een «F permit» of in de woorden van verzoekende partij een «papier blanc» kreeg die per twee jaar verlengbaar was, wat geschiedde, en dit terwijl de beoordeling van humanitaire redenen («humanitarian clause», cf. stuk nr. 3, p. 38) een zeer hoge drempel heeft vooraleer zij wordt toegepast, en anderzijds de vaststelling dat verzoekende partij geen kans tot integratie of afdoende opvang (zie de bespreking hierboven) en de facto wel lokaal in haar vrijheid is beperkt doordat zij voor de vouchers gebonden is aan de ene kantonnale Supermarkt, en geen afdoende modische verzorging krijgt (zie de bespreking hierboven).

Om voorgaande redenen bevindt verzoekende partij bij overdracht naar Zwitserland zieh in onmenselijke omstandigheden in strijd zijn met de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking) .

Rekening houdende met het voorgaande, bestaan zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij kan niet worden overgedragen.

De bewoordingen «een reëel risico op» en «de te verwachten gevolgen» betekenen dat verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen moet aantonen hoewel zij dit herhaaldelijk aangeeft, dat zij eerder geen opvang kreeg. Verzoekende partij toont concreet en op gedocumenteerde wijze aan dat de kans op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen bij verplichte overdracht naar de ontvangende lidstaat (geen menswaardige opvang en afdoende medische verzorging op maat van verzoekende partij) voor de groep van Dublin teruggekeerden waartoe zij behoort, systematisch en reëel zijn.

Verwerende partij volgens de regel in de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan een andere lidstaat mag overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12).

Dit het voorgaande volgt dat de ingeroepen motieven ernst ontbreken en op gedocumenteerde wijze worden tegengesproken.

De overige ingeroepen motieven kunnen de schending van het voormelde absolute artikel 3 EVRM dat geen afwijking duldt, niet goedmaken en kunnen bijgevolg niet dienen of weerhouden worden om de bestreden beslissing te schragen.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing evenzeer het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht terwijl zij daartoe positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

Verwerende partij handelde hierdoor onzorgvuldig.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motivering daaromtrent.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoeker genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103).

Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219).

Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09,

M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Zwitserland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en

de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 van het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof van Justitie wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III Verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker herhaalt dat hij niet naar Zwitserland wil terugkeren omdat hij geen opvang kreeg ondanks het ‘*papier blanc*’ die hij om de twee jaar diende te verlengen en omdat hij er aan een zware depressie leed. Hij wijst erop dat uit het AIDA-rapport blijkt dat hij als Dublin-terugkeerder wel opvang krijgt maar dat de asielzoeker met een volgend verzoek (zoals *in casu*) slechts beperkte materiële opvang krijgt. Deze beperkte materiële opvang is bovendien zeer verschillend per kanton. Ook de medische zorg is beperkt tot de meest acute situaties zodat hij *de facto* voor zijn depressie van zorg verstoken bleef. Verzoeker meent dan ook dat hij na terugkeer in dezelfde situatie zal terechtkomen en opnieuw depressief zal worden en behoeftig. Verzoeker wijst erop dat hij over een ‘F-permit’ beschikte omdat hij niet verwijderbaar is maar dat hij met dit ‘*papier blanc*’ geen kans krijgt om te integreren, geen afdoende opvang krijgt, *de facto* minder vrijheid heeft doordat de *vouchers* gebonden zijn aan de kantonale supermarkt en geen afdoende medische verzorging krijgt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Zwitserland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker, met de vaststelling dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen en hij dus een volgend verzoek zal moeten indienen indien hij dat wenst, en met een recente *update* van het door de *European Council on Refugees and Exiles* (ECRE) gecoördineerde project *Asylum Information Database* over Zwitserland (Laura Rezzonico, Lucia Della Torre en Adriana Romer “*Asylum Information Database – Country Report: Switzerland - 2021 update*”, laatste *update* op 19 april 2022, hierna het AIDA-rapport genoemd).

De verwerende partij is overgegaan tot een analyse van dit rapport in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en stelt vast dat hij als verzoeker om internationale bescherming de nodige bijstand en opvang zal verkrijgen:

“Op 01.03.2023 stemden de Zwitserse instanties in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek. Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Zwitserland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

Verzoeker wijst op zijn F-permit en de beperkte materiële opvang die hij heeft ontvangen. Hij vreest terug in die situatie terecht te komen. Dienaangaande merkt de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende op:

“Naar eigen zeggen kreeg hij in het begin opvang maar leefde nadien op straat met een zware depressie. We wensen op te merken dat in Zwitserland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigt en wel als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst (of de lidstaat dat verantwoordelijk is het verzoek tot internationale bescherming te behandelen) en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Dit impliceert op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Zwitserse instanties geen internationale bescherming aan de betrokkene toekenden leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”

Waar verzoeker wijst op zijn F-permit, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker als Dublin-terugkeerder een nieuw beschermingsverzoek kan indienen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers het volgende gemotiveerd:

“Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient, zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 70). Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht moeilijkheden zal ondervinden met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland.

Verzoekers om internationale bescherming worden tijdens de hele procedure voorzien van opvang, inclusief het recht op sociale voordelen (pagina 85). Onder bepaalde voorwaarden kan materiële opvang verminderd of opgeschort worden (pagina 86). Noodhulp zal onvoorwaardelijk voorzien worden voor iedereen die zich op het Zwitsers grondgebied bevindt (pagina 86). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 85). Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in een federaal opvangcentrum geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Verzoekers die worden overgeplaatst naar een kantonnaal centrum kunnen een aanvraag indienen om te werken (pagina 99).”

Aldus zal verzoeker als Dublin-terugkeerder, die een nieuw beschermingsverzoek indient, tijdens de procedure voorzien worden van opvang en sociale voordelen. Het rapport vermeldt ook dat er geen gevallen zijn van verzoekers die worden uitgesloten van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat er geen sprake is van overbevolking. Waar verzoeker wijst op de kantonnale verschillen in opvang, blijkt uit het AIDA-rapport dat verzoeker een aanvraag kan indienen om te werken. Verzoeker die een alleenstaande jongeman is en die tijdens het gehoor van 27 februari 2023 verklaarde een beetje Frans te kunnen spreken, toont niet aan niet in staat te zijn om te werken. Bovendien werkt een tewerkstelling integratie bevorderend.

Ook wat verzoekers verklaring aangaande zijn psychologische gezondheid betreft, heeft de gemachtigde met dit element rekening gehouden en het volgende gemotiveerd:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene fysiek gezond te zijn, maar psychologische problemen te hebben omwille van de negatieve beslissing in Zwitserland. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is in Zwitserland wettelijk gewaarborgd en men kan beroep doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 102). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt allerminst tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zodanig problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

De Raad merkt bovendien op dat verzoekers betoog dat hij in Zwitserland aan een zware depressie leed beperkt blijft tot een loutere bewering en hij er geen begin van bewijs bijbrengt. Er ligt geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen.

Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport dat (spoedeisende) medische hulp in Zwitserland gegarandeerd blijft, en dat asielzoekers zelfs nadat het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen of onontvankelijk werd verklaard, gedekt blijven door de ziekteverzekering (AIDA-rapport, p. 101). Terloops stipt de Raad aan dat het EHRM recent heeft bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, *Savran t. Denemarken (GK)*, nr. 57467/15). Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt.

De Raad kan verweerder ook bijtreden waar deze stelt: *“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij altijd heeft gehoord dat België een goed land is en een beetje Frans kan spreken. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Zwitserland houdt doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.”*

De Raad treedt de conclusie uit de bestreden beslissing aldus bij *“dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest, noch van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.3. Het enig middel is niet ernstig. Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN